

ἀπὸ τὴν σήμερον τὸν ἄνωθεν Νίκλο νὰ ἡμπορῇ νὰ τὸ κάμη ὥς θέλει καὶ βούλεται καὶ ἂν ἤθελε δώσει τινὰς καμμιᾶς λοῆς πείραξι τοῦ αὐτοῦ Νίκλου εἰς τὸ αὐτὸ καῖκι καὶ τρεμέτζα του, ὑπόσχεται ὁ ἄνωθεν Σκόρδαρης μὲ τὰ καλά του καὶ σωματικῶς νὰν τότε μαντενίρη καὶ σολλεβάρη ἀπὸ κάθε μολέστια, ντάννα καὶ ἰντερέσσα καὶ τὰ ἐξῆς εἰς μαρτυρίας τῶν κάτωθεν.

† Μιχάλης Νίκλος μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε

† τζανέτος Τζέτος μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε.

21.

Δάνειον τῆς 24 Μαΐου 1674. Νοτάριος Χ. Βασμοῦλος (Βιβλ. 2 σ. 81).

† 1674 Μαΐου 24. Τὴν σήμερον ὁ κ(ὺ)ρ Νικόλας Νίκλος ἔδωσε τῆς παρούσης κυρὰ Θεodώρας χήρα τοῦ ποτὲ κὺρ Λιᾶ Βόσο¹⁾ τώρη εἰς τὸ παρὸν μετρητῶς καὶ χειροδοτῶς ριάλια δύο, N° 2, ἀσημένια, σωστὰ τοῦ πέζου καὶ καλῆς στάμπας, δανεικά, χάρις φιλίας, δίχως κανένα σημάδι, τὰ ὅποια ὑπόσχεται ἡ αὐτὴ χήρα νὰν τὰ ἐπιστρέψῃ εἰσὲ πᾶσα καλὴ ἀναζήτησι τοῦ αὐτοῦ Νικόλα, ὁμπλιγάροντας τὰ καλά της καὶ σωματικῶς ἕως τὴν τελείαν ἀποπληρωμήν, φυλαζόμενα καὶ ἕτερα χρὲν ὅπου τοῦ θέλει ἀνταμῶς μὲ τὸν υἱὸν της καὶ γαμπρό της, ὥς φαίνεται μὲ γραφὴ εἰς τὰ ἄτη μου στίς 2 Ὀκτωβρίου 1672 καὶ 5 Γεναρίου τοῦ ἀπερασμένου ἀλικόντρο εἰς τὴν αὐτὴν τῆς 2 Ὀκτωβρίου, εἰς μαρτυρίας τοῦ κάτωθεν.

† μαρῆς κονιάρης μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε.

22.

Δάνειον τῆς 29 Μαρτίου 1678. Νοτάριος Χρ. Βασμοῦλος (Βιβλ. 8 σ. 129).

† 1678 Μαρτίου 29. Τὴν σήμερον ὁ κὺρ Λουκάς Νίκλος Μανιάτης ἔδωσε τοῦ παρόντος κὺρ Δημήτρι Γιατρᾶ τοῦ Ἀθανάσι κάτοικος στοῦ Λυκούδη²⁾ στὸ παρὸν μετρητὰ καὶ χειροδοτῶς ριάλια δύο, N° 2, δανεικά, δίχως κανένα σημάδι, τὰ ὑπόσχεται ὁ αὐτὸς Γιατρᾶς νὰν τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ τοῦ ἄνωθεν Νίκλου σὲ πᾶσα του καλὴ ἀναζήτησι ὁμπλιγάροντας τὰ καλά του καὶ σωματικῶς. Εἰς μαρτυρίας.

¹⁾ Θεodώρα χήρα κὺρ Λιᾶ Βόσο. Οἶκογ. Βόσου ἀπαντᾷ ἐν Ζακ. ἐν χωρίοις Πηγαδακίοις, Μελινάδω καὶ Βουγιάτῳ. Παρωνύμια ταύτης Περᾶτης καὶ Δασκαλάκης. Β. Φραγκῖσκος ἦτο συμβολαιογράφος Ζακύνθου ἀπὸ 1613-1621. Μαρτυρεῖται καὶ Βόσος ἱερεὺς ἀγιογράφος ἐκ χωρίου Μελινάδου. Τούτου ἀγιογραφίαι εὐρίσκονται εἰς ναὸν Ἀγίου Νικολάου Βουγιάτου, εἰς Ἅγιον Δημήτριον, Δράκα καὶ ἀλλαχοῦ. Βόσος ὁ, καλεῖται ἐπίσης καὶ εἶδος σταφυλῆς (σκυλλόκλημα).

²⁾ Λυκούδη. Ὡς τοπων. τὸ πρῶτον μαρτυρεῖται τῷ 1509 παρὰ τὸ Παλαιοκάντουνον. Τῷ 1700 κλάδος τῆς οἰκογ. Λ. ἀνεχώρησεν εἰς Κέρκυραν καὶ ἔπειτα εἰς Βενετίαν, ὅπου καὶ σήμερον εὐρίσκεται.